

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386. תאריך: 136. מנען מברקי: "עוקמפרם". מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' בן-אביגדור. הפצח: "גד" בע"מ. גלופות: צ'נקוגרפיה "כפמי" בע"מ. העורך הראשי אורי אבנרי. העורך: אורי אבנרי. עורך תכנית: יוסי שנון. עורכת כותב: נורית יהודאי. ראש המינהלה: אברהם סימון. מח' המודעות: רפי זכרונאי. המנ"ל: העולם הזה בע"מ.

קיא קי

ליד דלת המערכת, והפצצה שהתפוצצה בי בית-הדפוס שבו נדפס העיתון. שרת סיפר על התייעצויותי התכופות עם איסר (איסר הקטן) הראל, אז הממונה על שירותי הביטחון וראש-המוסד.

רישומי של שרת מעידים עליו בבירור שלא הצטרף על התנקשויות אלה. בצינעת חדרו, כשהתבודד עם יומנו, לא מצא שרת אף מילה אחת של גינוי לגילויים אלה של טרוריסט נפשע נגד חופש-העיתונות. הוא גם לא התעניין במיוחד בזהות המתנקש שים, ולא הטיל על איסר הקטן להפעיל את השירותים כדי לגלותם. הוא דאג רק להשפעתם של המעשים על תדמיתה וסיכוייה של מפא"י בבחירות.

מילחמתו של שרת בשבועון המסויים לא נפסקה כאשר הצליח בג'וריון. ביוני 1956, לסלק את שרת מן הממשלה — לתדהמתו הגמורה של שרת עצמו. שרת עבר אז לעיסוק בענייני ההסברה של המפלגה. פחות מחודשיים בלבד אחרי המהפכה בחייו, אנו מוצאים אותו במשרדי המפלגה, כשהוא עוסק שוב בהעולם הזה:

יום שישי, 3 באוגוסט 1956.
כל הבורק במשרדי המפלגה. תחיל

שרת בענייה למצדה
1955: פצצה בדפוס

לה ישיבה קצרה על מימון "מולד". אח"כ ריה ישיבה על אופן הצגת ענייני בית-בנות בוועידה. לבסוף, ישיבת ועדת-הערי תלמי. בישיבה זו מסר לוי יצחק (הירי) שלמני סקירה מעניינת, מאלפת ומדכאה על מעמד המפלגה בעולם העיתונות. תפוצת "דבר", 38,000, "הארץ" יותר מ-40,000, "מעריב" 74,000 (בימות חול!), "ידיעות אחרונות" 37,000, "לעצ" טע נייעס" 25,000 בעוד שתפוצת "דבר" ברובה על-ידי מנויים, שנעים שאר ה-עיתונים בעיקר על מכירה חופשית. "הער" למ הזה" ב-12—19 אלף, ומיספר קור-איו פי-עשרה.

מיספרים אלה נכונים בעיקרם. הדגש היה, כמובן, על הפסקה האחרונה: העובדה

שרת בימי מחלתו האחרונה
1956: עיתון הרפס

נגד העולם הזה — התנקשות בחייו של אורי אבנרי בדצמבר 1953 (לא ברור מה היתה מטרת התוקפים. כיוון שהם לא הצליחו להתברר על התנגדותו של אבנרי, והופרעו בזמננו על-ידי קבוצה של נחנחנים, תוך התי-גוננותו, שברבו שתי ידיו של אבנרי בי-הקלומות של טוריה); הפצצה שהונחתה

המדהימה (הנכונה כיום, כמו אז) שגיליון אחד של העולם הזה נקרא לפחות על-ידי עשרה אנשים, דבר המעניק לשבועון זה כוח-מחץ מדיני ופירסומי העולה בהרבה על תפוצתו הפורמאלית, והמעניק לו מעמד כאחד מארבעת העיתונים המשפיעים בי-מדינה.

מלא שקרים כ"רימון"

באוגוסט 1956 החל מופיע בארץ שבו-עון מהודר, מודפס על נייר משובח במיני-חד, שהתיימר להיות שבועון-חדשות כלתני-מיפלת.

לעומת העולם הזה העני, שסבל מן החרם המיסחרי הטוטאלי שהוטל עליו, בפקודת הממשלה, על-ידי כל המשק הממלכתי, ה-הסתדרותי והסוכנותי, היה השבועון החדש, רימון, משופע במשאבים שנראו כאי-סופיים. העיתון הוצא לאור בלי תחשיב ובלי בסיס כלכלי כלשהו, כשעלות כל גיליון עולה בהרבה על מחירו בקיוסק.

כאשר מישוה מוכן לזרוק ביד נדיבה כסף כדי לייצר עיתון או כתבי-עת המוכרת להפסיד כסף כבד, מעורר הדבר חשד או-טומטי. במערכת העולם הזה לא היו חדשות — מידע מידע סודי מוצק.

היה זה אמר דבר, שקשה להאמין בו: שהשבועון החדש מוצא מטעם שירותי-הביטחון-הכללי של מדינת-ישראל, וממומו

שרת כראשיה-הממשלה (ואשתו)
1955: פצצה במערכת

כולו על-ידי תקציבים סודיים של הממשלה, המיועדים לפעולות חשאיות לשם הגנה על ביטחון-המדינה. על תקציבים אלה לא היתה, כמובן, כל ביקורת מטעם הכנסת או מבקר-המדינה. כשנתגלתה לנו האמת, היינו במבוכה. לא ידענו כיצד לנהוג בה. אם נפרסם את-ה — מי יאמין לנו? הרי יגידו שאנחנו מטורפים, פאראנואידים הסובלים מתסביך-רדיפה, או אנשים הממציאים בציניות על-לות דמיוניות שפלות כדי להזיק למתחרה מיסחרי.

העיתון עצמו היה מוסווה כראוי. עורכו היה משורר צעיר וידוע, שלמה טנאי. עבדו בעיתון חזי לופטן, בנו של עסקן ידוע של מפא"י, והמשורר דויד אבידן. ראשי-המינ-הלה היה יעקוב ("יענקל'ה") אגמון (שהס-תלק ברבע שנודע לו מה מתחבא מאחרי העסק). כמו-ל הופיע מהנדס, אחיו של טנאי, שום עקבות לא הובילו אל המא-גנים האמיתיים.

גם העולם הזה, שידע את האמת, לא הצ-ליח למצוא הוכחה כלשהי, שבעזרתה ניתן היה לשכנע את הציבור באמיתות החשד שלנו. שניראה דימוני לגמרי. יש לזכור כי באותם הימים כלל לא הותרה ממשלת-ישראל בעצם קיומם של שירותיה החשאיים. את שמות המוסד ו/או הש"ב אסור היה אף להזכיר, וגם העולם מעולם לא שמע שמות אלה. העולם הזה הצליח לעקוף איסור זה, באופן חלקי, על-ידי המצאת מטבע-הלשון "מנגנון החושך" — אך רוב הציבור בישראל היה בטוח

כי זוהי המצאה זדונית של השבועון ה-מסויים, המסית והמדיח. מי היה מוכן להאמין כי אותו "מנגנון חושך" דימוני מוציא שבועון, שמטרתו האחת והיחידה היא להרוס את העולם הזה? אנחנו ידענו מי מוציא את השבועון. אך גם בדימוינו לא העלינו שבפרשה זו מעור-רב משה שרת.

שבועיים אחרי הדחת שרת מן הממשלה, ב-28 ביוני 1956, הופיע גיליון של העולם הזה (1976), היכול גם הוא להיחשב כ-ה"היסטורי" בתולדות העיתונות הישראלית. על שערו התנוססה תמונתו של דויד בן-גוריון, ליד הכותרת: "דיקטטורה בדרך?" במדור "הנדון" של אורי אבנרי, תחת הכו-רת "שילטון" בצללים, הופיע גילוי ש-נראה אז דימוני לגמרי: שמאחרי "הזקן" האגדתי נוצרת מזימה של צעירים שאפ-תנייים, המבקשים להשתלט במדינה באמ-צעים בלתי-דמוקרטיים, בחסותו של בן-גוריון. בין השאר זוהו אהוד אביראל, שימרון פרס, טדי קולק, יוסף אלמוגי ו-ייגאל ידין. ביגלל הצנוניה שהיתה אז מכ-שיר בידי משה דיין, איי-אפשר היה לזהות את הרמטכ"ל, דיין, ואת ראשי שירותי-הביטחון.

ידענו שזוהי הכרזת-מלחמה, וגם הצד השני ידע זאת. בראש דבריו כתב אבנרי, בין השאר: "מאמר זה נכתב במורא, לא

שרת כשרי-החוק
1953: התנקשות באבנרי

פעם דרכנו על היבלות של שליטים רבי-כוח, רודנים קטנים וגדולים, שפעלו ב-מחשך. אולם כל אלה היו כאין וכאפס, בהשוואה לאנשים שעל יבלותיהם אנו עומ-דים לדרך בשורות הבאות... כי זהו קבו-צה שאין לה שם ואין לה כתובת, המחזיקה ב-ידיה את מיטב כוח המחץ והלחץ של המדינה — מבלי להיות קיימת ביכלל... זוהי הכיתה האלמונית, שרבים חוששים מפניה אך איש אינו מעז לדבר עליה, שגם חברי הממשלה ומנהיגי המפלגות משוחחים עליה בקול נמוך, מחזק לטווח כל מכשירי-ההאזנה האפשריים..."

(עברו שנים — גילוי פרשת-לבון, הקמת רפי"ו וכו' — עד שהציבור היה מוכן להודות שאותו גילוי סנסציוני היה אמיתי, אחראי ומדויק. יומנו של שרת מאשר את-ה, בדיעבד, במלואו.) היה ברור לנו כי ההחלטה לפתוח בהתי-קפת-הנגד המוחצת עלינו, באמצעות השבו-עון רימון, נתקבלה על-ידי שילטון-הצללים של נערי בן-גוריון, לא עלה בדעתנו כי גם משה שרת מעורב בעניין. הרי אותה קבוצה עצמה הדיחה והייתה את שרת מן הממשלה!

עתה בא יומנו של שרת, ומגלה טפח מהתערבותו שלו בפרשה עכורה זו.

ראש השב"כ מוציא עיתון

כחודשיים אחרי סילוקו מן הממשלה, הזכיר שרת ביומנו בפעם הראשונה את פרשת רימון, כלהלן:
יום ששי, 17 באוגוסט 1956. פגישה עם איסר (הראל), עמוס מנור ולוי יצחק (הירושלמי) בעניין השבועון החדש "רימון", המיועד להכות את "העולם הזה". לוי יצחק קטיגור ואיסר סינגור, השבועון מהודר מאד בניירו ובי-דפוס ומרהיב בתמונותיו, אך חסר כל תוכן של ממש, ואין בו שום מלה ומיל-פל. אף על פי כן אומרים, כי הוא נפוץ